

Telegraful Român

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreiu Șaguna
APARE SAPTAMANAL

Abonamentul:
Un an 800 Lei. — Șase luni 400 Lei. — Trei luni
200 Lei. — Pentru străinătate un an 2000 Lei, —
Pentru America 8 Dolari
Abonament de sprijin 5000

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate s
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiează

Prețul inserțiilor
m. pătrat 10 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiile
se adresează Administrației ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Nr. 6668/1944

Notificare oficială

În Academia teologică «Andreiană» din Sibiu se primesc absolvenți de liceu cu bacalaureat și absolvenți cu diplomă de seminar teologic.

Cererile de primire pentru anul academic 1944/45 se vor adresa Consiliului Arhiepiscopesc până la 1 Sept. 1944, însoțite de următoarele documente:

1. Extras din matricola botezaților;
2. Extrasul de naștere dela oficiul stării civile;
3. Diploma de bacalaureat sau de absolvire a seminarului teologic;
4. Certificat medical despre starea sănătății dela medicul de circumscripție;
5. Alte eventuale documente recomandatoare.
6. O dovadă dela autoritatea competentă, că a prestat muncă de folos obștesc în vara acestui an.
7. Dovadă de purtare dela oficiul parohial local.

Toți studenții sunt obligați a locui în internatul Academiei.

Inscrierile la Academie se vor face în zilele de 25—28 Septembrie; în 29—30 Septembrie studenții se vor mărturisi și cumineca.

Paralel cu înscrierile se vor ține și examenele sesiunii de toamnă (corigență, anuale, de licență).

Deschiderea solemnă a anului academic se face Duminică în 1 Octombrie, iar începerea cursurilor Luni în 2 Oct., ora 8 dimineața.

Studenții cari nu se vor prezenta la timp la înscriere, vor fi considerați retrași din Academie.

Înainte de înscriere, fiecare student va achita la oficiul de casă al Consiliului Arhiepiscopesc suma de Lei 15,000 ca primă rată din taxa de întreținere în internat, plus Lei 200 didactru. Taxa de întreținere în Internatul Academiei e de Lei 67,000. Pentru studenții noi înscriși stau la dispoziție 35 burse à 30,000 Lei anual. La Rectorat studenții anului I vor achita la înscriere, taxa de Lei 1425 și Lei 6985 jumătate din costul reverenții, restul costului reverenții îl va plăti Consiliul Arhiepiscopesc; an II Lei 1290; an III Lei 1290; an IV 1290 Lei.

Inscrierea se face la Rectoratul Academiei, după ce studenții vor dovedi cu chitanțe, că au achitat rata I din taxa de întreținere. Tot la înscriere studenții anului I din Arhiepiscopie sunt obligați să prezinte o declarație scrisă și de părinți ori tutori, la oficiul parohial, în care se obligă, că după absolvirea cursurilor teologice vor intra și vor servi cel puțin 5 ani în clerul Arhiepiscopiei, — în caz contrar, vor restitui ajutoarele de cari vor fi beneficiați în Academie. Studenții din alte eparhii sunt obligați, în caz că nu vor servi în Arhiepiscopie, să restituie numai eventualele ajutoare ce le vor fi primit dela Consiliul Arhiepiscopesc.

Cei primiți în Academia teologică (an I) de către Consiliul Arhie-

piscesc, vor fi supuși înainte de înmatriculare, în ziua de 25 Sept. a. c. ora 9 dimineața, unei vizite medicale și unui examen de aptitudini muzicale, cu caracter eliminativ.

Fiecare student va aduce cu sine îmbrăcămintea necesară (obligator reverendă), precum și hainele de pat și anume: o plapomă sau straiu, trei cearceafuri și trei cearceafuri pentru plapomă, eventual straiu, o perină cu trei fețe de perini, două cămăși de noapte, 4 ștergere, 4 șervețe, o saltea și o învelitoare de pat.

Părinții protopopi, preoții și profesorii de religie sunt invitați a sfătui pe tinerii buni, ieșiți din școlile secundare, ca să îmbrățișeze chemarea preoțească. Vor atrage în special atențiunea asupra faptului că tinerii lipsiți de mijloace și merituosi vor beneficia de burse.

Absolvenților Academiei teologice «Andreiană» li se acordă titlul de licențiat în teologie.

Preoția a fost slujba cea mai de cinste și mai iubită în trecutul neamului nostru, deschizând larg teren de muncă pentru binele poporului. Ea este și astăzi chemarea care dă cele mai înalte rosturi pentru viața unui om. Pentru omul de studiu, teologia deschide cele mai vaste și mai atrăgătoare perspective cu problemele ei vitale, cu realitățile cele mai esențiale, spre care se îndreaptă preocuparea omului. Pentru omul de acțiune, care vrea să joace rol important în direcționarea vieții neamului și a societății, preoția oferă marile ei posibilități și necesități misionare cu cuvântul și cu fapta.

Nu există azi nici o misiune mai nobilă căreia să-și închine omul viața, ca preoția și studiul teologic.

Sibiu, din ședința secției bisericicești dela 4 Iulie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

Liturghie arhierescă la Mănăstirea Brâncoveanu

Joi 29 Iunie a. c. la praznicul de pomenire al sfinților Apostoli Petru și Pavel, I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae a săvârșit o sf. Liturghie arhierescă în biserica Mănăstirii Brâncoveanu dela Sâmbăta de sus, înconjurat fiind de către Păr. Prot. Ieronim Grovu, consilier mitropolitan, Preot Traian Clocănelea, paroh în Făgăraș, C. Ieromanoht Arsene Boca și Sergiu Popescu și Diacon Nicolae Mladin.

I. P. Sf. Sa, precum și toți preoții împreună-liturghisitori au rostit predică și cuvinte de învățătură, ascultate cu evlavie de aproximativ trei mii de închinători.

Conferință preoțească — Sub conducerea P. C. păr. protopop Dr. V. Oană al Sebeșului, preoțimea protopopiatului Orăștie s'a adunat în conferință de primăvară, în acest oraș, în ziua de 19 Iunie a. c. de față fiind toți preoții. După serviciul religios, păr. protopop a prezentat obiectele dela ordinea zilei. O reușită conferință a rostit Pr. Ion Săbău dela Vinerea despre: Indatoririle preotului în zilele de azi. Discuții folositoare, din punct de vedere pastoral, au provocat teme practice despre serviciile preoțești.

FOIȘOARA

CAPITOLUL I

Fundamentarea teologică a misionarismului laic

(3) de Preot Dr. CORNELIU SÂRBU

§. 2. Poziția misionarismului laic în creștinism și necesitatea fundamentării lui teologice

Deși e vechiu ca însăși Biserica și cu toată importanța și necesitatea lui în viața creștină, mai sunt încă și astăzi unii cari tratează problema misionarismului laic cu ostilitate, neînțelegere, rezervă sau resentimente. Astfel:²

a) Unii ultramontani sau ultraliberarhiști extremiști fiind, socotesc că laicii au numai un singur drept în Biserică, și nime exclusiv dreptul de a asculta. Această teză este în fond negarea totală a vreunui drept al mirenilor în sânul Bisericii și reducerea lui la o adevărată sclăvie. Ca atare, elementul mirean nu poate avea un rol activ în Biserică. Firește, acest punct de vedere este așa de incompatibil cu ființa Bisericii și cu spiritul bisericesc autentic creștin, încât nu merită discuție ca unul ce-l cu totul deplasat, bizar și neserios.

b) Adoptând o ținută negativă similară, alții afirmă și susțin că prin misionarismul laic se produce o prea mare laicizare a Bisericii. Ori, laicizarea propriuzisă

(=mentalitatea laică areligioasă și necreștină) se produce în mod independent de participarea sau neparticiparea mirenilor la viața bisericăască și tocmai misionarismul laic constituie un mijloc eficace de prevenire sau de combatere și remediere a acestui neajuns. Căci misionarismul laic nu numai apropie pe mireni de Biserică ci-l face totodată să se preocupe de interesele superioare ale acestora și să colaboreze la satisfacerea lor.

c) În combaterea participării laicilor la viața bisericăască, unii susțin că prin această participare s'ar produce politicizarea Bisericii și tăierea ei în vâltoarea și mocirla luptelor politice. Dar această frică de politicizare nu-l deloc justificată într-un stat ca al nostru. Dimpotrivă, tocmai prin misionarismul laic se poate preveni o atare eventualitate vitregă pentru Biserică, făcând din el un element de „luptă bună” de contraatacare, adecă de acțiune agresivă în sens bun.

d) Un alt punct de plecare în atitudinea ostilă misionarismului laic, este considerarea acestuia ca fiind de proveniență și de nuanță protestantă sau protestantizantă. E o părere superficială și lipsită de temei. Dela o asemănare aparentă și formală, susținătorii ei — fără să se ostenească a cerceta temeinic problema — conclud înrudită, ceea ce-l un procedeu tot atât de ntemeinic și de neserios ca și acela al încercării de a stabili înrudită între oameni după asemănarea fizică. Misionarismul laic nu-l nou și nici protestant sau protestantizant, pentru că ființează dintr-o vreme, în care nu poate fi vorba de protestantism.

e) În fine, unii socotesc că misionarismul laic ar fi o inovație de dată recentă, datorită necesității simțite de Biserică de a se ține la pas cu lumea, conformându-se

spiritului timpului. Ori, eternitatea Bisericii nu-i supusă categoriei temporalității. Biserica și doctrina ei fiind eterne, instituțiile ei nu pot fi supuse temporalității în sensul de schimbare necontentită a lor, de supunere variațiilor și fluctuațiilor timpului și schimbărilor pe care acesta le aduce în ideologia și spiritul vremii. Elementele constitutive și esențiale ale Bisericii nu sunt supuse schimbabilității.

La aceste aberații de ordin teoretic prezente în Biserica noastră, se adaugă și unele de ordin practic, care sunt și mai grave tocmai pentru că n'au rămas la domeniul abstracțiunii pure, ci au trecut în acela al realității faptice. Ele s'au concretizat în desfigurarea misionarismului laic prin îndepărtarea lui de pe linia veridică și autentică creștină. Acesta e cazul în viața celor două mari ramuri occidentale ale creștinismului, și anume:

a) În Romano-Catolicism, monarhismul absolutist papal face din Biserică, într-o măsură considerabilă, o sclavă a papei, o turmă pasivă, pe care o conduce papa — ca vicar al lui Hristos și ca urmaș al sf. Petru — cu puteri nelimitate. Potrivit acestui sistem absolutistic de guvernământ, rolul și importanța laicilor în viața bisericăască a fost redusă în mod cu totul arbitrar, excluzându-se cu desăvârșire orice înrăurire a lor și nelăsându-li-se decât obligațiunea de a se supune orbește autorității papale.¹ Într-o atare situație de sclăvie spirituală nu putea fi vorba de un misionarism laic în sensul strict al cuvântului, pentru că lipsia cu desăvârșire cadrul firesc al ființării sale.

Dar viața a biruit, în cele din urmă, teoria falsă și siluirea realității firești. Căci în ultimul timp, papa — sub

² După erudita și masiva lucrare a Păr. Dr. Liviu Stan: Mirenii în Biserică. Studiu canonic-istoric. Sibiu 1930, p. 3—7.

¹ Stan Liviu Dr.: O. c. p. 15.

Civilizația și sufletul

Era o vreme, nu prea depărtată, când orice nouă invenție omenească în domeniul tehnicii umplea lumea de admirație și o îndemna să procezeze spre viitor cele mai îndrăznețe visuri de fericire obștească nelimitată.

Se vedea în aceste cuceriri ale forțelor naturii, în această aducere a lor sub puterea omului, un progres real al umanității, progresul pur și simplu, afară de care altul nu e de conceput. Cu mare milă priveau cei mai mulți spre timpurile vechi, «înăpoeiate», mirându-se cum au putut trăi oamenii de atunci, cum au putut suporta «întunerecul» și strămtorarea unei existențe lipsite de atâtea «comodități» contemporane.

Intre timp însă omenirea a făcut noi experiențe. A experimentat conștientizarea cu atâtea invenții tehnice, a trăit antrenată într'un veac al civilizației și gândurile ei s'au modificat simțitor cu privire la acest subiect.

Poate că mai are și azi resurse să întâmpine cu destulă admirație noile invenții tehnice, dar anevoie se va mai lăsa ispitită să făurească visuri de fericire viitoare, în funcție de cucerirea forțelor naturale, externe.

Nici în timp de pace mașinile nu fac pe oameni cu adevărat mai fericiți. Dar războiul prin însuși faptul că mai e posibil, însă mai ales prin uriașă extindere a puterii lui de distrugere, datorită invențiilor civilizației noastre, este un martor puternic, care acuză această civilizație, care îi desvâluie neputința de-a face pe oameni mai buni, de-a face lumea mai fericită. Principiul care stă la baza tancurilor conduse prin raze și a bombelor sburătoare, poate să ne mai facă să admirăm înalta destoinicie la care a ajuns spiritul omenească în domeniul descoperirii și captării forțelor naturale, dar nu mai e în stare să ne trezească nici o nădejde în contribuția lui la fericirea omenirii. Dimpotrivă, suntem siguri că el va spori cu timpul într'o măsură și mai înfricoșată forța de distrugere a răului, cuibărit adânc în ființa omenească.

Civilizația aceasta poate progresa încă mult. Forțele necunoscute și neapătate ale Universului sunt deadreptul nemărginite în raport cu puterea omului de-a le descoperi și prinde în instrumentele sale, iar omul s'a deprins și cu metoda care îl duce aproape

automat la continue noi descoperiri. Dar omenirea a învățat că dela acest progres nu poate nădăjdui nimic în ordinea fericirii vieții omenești.

Aceasta atârână de schimbarea, de îmbunătățirea sufletului, a agentului care folosește forțele descoperite și captate ale naturii. Preocupările omenirii trebuie să se întoarcă spre suflet, care are un rol cu mult mai important în scăparea vieții omenești de marile furtuni și nenorociri cari o bântuiesc.

Am avut câteva veacuri în cari toate preocupările omului s'au îndreptat lacome spre exterior, spre obiect, spre natură, în nădejdea că acolo este cheia fericirii. Experiența miilor de ani, care constatase că numai dela grija de suflet putem să așteptăm mântuirea, a fost bagatelizată, ca o idee înăpoeiată. Omenirea a făcut din nou, pe cea mai vastă scară, experiența amară a Fiului rătăcitor.

Acum trebuie să se întoarcă din nou la vatra sa intimă, la suflet. În lăuntrul nostru este o altă lume, mai nesfârșită decât cea a naturii și mai importantă. Spiritualitățile orientale, creștinismul primelor veacuri, au făcut mari progrese în cercetarea vieții lăuntrice, în observarea și înregistrarea legilor după cari se conduce și poate fi condusă ea. Dar lumea mai nouă a căzut dela această cunoștință a domeniului sufletesc. Noi cei de azi suntem de-o stângăcie și de-o grosolanie nemai pomenită în ce privește capacitatea de cunoaștere și de îndrumare a vieții sufleteste. Pe cât de dibaciu este omul contemporan în cântărirea și folosirea forțelor naturale, în dirijarea mașinilor, pe atât de nepricteput și de neajutorat este în sesizarea, în stăpânirea și în direcționarea puterilor sufleteste. Omul de azi este robul neputincios al pasiunii stărnite în lăuntrul său de tot felul de cauze din sine, dar mai ales din afară de sine.

Cine a strănut puțin asupra unor pagini din spiritualitatea veche creștină, din ascetica și mistica veche, rămâne uimit de persistența cu care se studia atunci viața sufletescă în cele mai ascunse și mai detaliate manifestări ale ei. Fiecare pasiune era observată și analizată cu o putere de pătrundere și cu o finețe extraordinară în cauzele, în desvoltarea, în efectele ei, ca să se stabilească apoi metodele de vindecare. Cu o precizie

sigură s'a formulat pentru fiecare mișcare nesănătoasă a sufletului, remediul curățitor și s'a descris cu o subtilitate care nu poate fi îndeajuns de admirată toată traectoria sufletului dela stările cele mai de jos, până la înălțimile supreme de curăție și de noblețe.

Lucrul acesta trebuie să-l reia azi omenirea de unde a fost lăsat, după ce se va familiariza din nou cu achiizițiile celor de odinioară. Dorul de a cunoaște al omenirii trebuie să se întoarcă și spre domeniul lăuntric, care este cel mai important. Dela îndelungata preocupare cu științele naturii, a putut deprinde metoda observației scrupuloase, care îi va fi de mare folos și în domeniul sufletesc. Lumea de dinafară l-a învățat pe om să-și dea seama că totul este stăpânit de legi constante și să respecte cu o grijă sacro-sanctă de aceste legi. Această învățătură îi va sluji și în studiul vieții sufleteste și în comportarea lui față de lumea lăuntrică. Și acolo va avea să descopere legi precise, pe cari deasemenea va trebui să le respecte în tot ceea ce întreprinde.

Se înstăpânise părerea că lumea sufletescă n'are legi. Totul poate merge acolo oricum. Nici o obligativitate nu se impune, nici o urmare nu decurge cu necesitate. În ordinea sufletescă se poate comporta fiecare cum vrea. E domeniul unde libertatea se poate juca în voie, dedându-se la orice, totul putând fi făcut fără nici un risc pentru nimeni. Acolo putem fi toți copii iresponsabili, desleghați de orice frână, tăvălindu-ne cum ne place în tot ce vrem și tăvălind totul în bunul plac al nostru. În viața sufletescă nu sunt legi, n'ai prin urmare ce studia și n'ai nici un fel de obligație.

E timpul să ne dăm din nou seama că în viața sufletescă sunt legi, cari stăpânesc până în cele mai intime și mai subtile fibre ale ei, ca și în microcosmosul fizic. Omul modern, care a învățat că cu mașina nu se poate juca, ci trebuie să țină seama cu o grijă extremă de toate piesele și legile ei de funcționare, cu primejdia vieții sale și a semenilor săi, trebuie să ducă și în comportarea față de viața sufletescă aceeași scrupulozitate. Ba mai mult chiar ca cu o mașină, cu sufletul nu se poate juca omul fără primejdie de moarte, nu numai de moarte trupească temporală, ci de moarte ființială, veșnică. Nu se poate juca cu sufletul său și nu se poate juca cu sufletul altuia. Cel dintâi nu-i aduce numai moartea

sa, ci și pe a altora; iar cel de al doilea nu numai moartea altuia, ci și pe a sa. Ca și în cazul mașinei.

Acest fapt nu exclude libertatea de sigur. Oricine e liber să țină sema de legile vieții sufleteste, sau ba. Cu alte cuvinte, e liber să aleagă viața, sau moartea. Dar nu e mai puțin adevărat că pentru a ajunge la viață trebuie să mergi pe o «cale», că numai pe «cale» poți să ajungi acolo, nu razna peste câmp. S'a interpretat adesea libertatea în sensul, că nu am avea să mergem pe nici o cale, că nu ajungem la nici o moarte, dacă nu mergem pe o cale anumită, întrucât moartea spirituală la care ajung cei mai mulți cât trăiesc, e o moarte mai neobservată, lăsându-le încă viața în trup.

Desigur orientarea preocupărilor spre suflet îi va impune omenirii alte obligații decât cele ce i le impune științele naturii. Legile sufletului nu se cer numai cunoscute, ci și urmate. Dar până aici n'ar fi un lucru prea nou, căci și legile naturii se cer urmate, și sunt de fapt urmate în tehnică. Deosebirea mai mari se arată în alte două puncte: 1. Natura e așa cum e și nu poate fi decât așa. Știința nu are alt rost decât să constate legile ei și să le aplice. Dar viața sufletescă poate fi și altfel decum o găsim, când o lăsăm de capul ei. În atitudinea de «spectatori» imparțiali sufletul este de obicei în starea decăzută, cum nu trebuie să fie. Ca să fie cum se cuvine, trebuie să vrem noi, trebuie să-l îndrumăm noi. Deci ca să cunoaștem sufletul în toate felurile și anume și în forma lui superioară, trebuie să ne hotărâm și să ne nevoim întâi pentru o altă viață. Știința completă a sufletului, știința tămăduitoare a lui are ca premiză o asceză a omului.

2. Legile își impun numai o acomodare exterioară, care e mult mai ușoară. Mă acomodez exterior legilor electricității, ca să o pot folosi și ca să nu mi periclitez viața. Dar legile sufletului, impun o acomodare interioară, în sămburele ființii noastre. Nu-i voie să port în mine gânduri urâte, căci mi se înegrește viața; nu-i voie să mă dedau la lucruri ușurate, căci pierd noblețea sufletului. E mai ușor să faci o acomodare de suprafață și parțială — «asceza» științii — decât să te controlezi și să te înfrânez și să te dirizezi până în sămburele ființii tale, în fiecare clipă, indiferent că ești sau nu în contact cu ceva exterior.

Știința sufletului este așadar tot-

presiunea vremurilor și a evenimentelor — a revenit la o concepție mai creștină în această privință. Dovada concretă și expresia vie a acestei noi orientări este așa numita „Acțiune catolică” sau „Acțiunea pentru apostolatul laic”, care a luat ființă prin enciclica „Ubi arcano Dei consilio” din 23 Decembrie 1922 a papei Pius XI și s'a generalizat în întreaga Biserică romano-catolică, fiind pusă sub patronajul sf. Francisc din Assisi prin enciclica „Rite expletis” din 2 Februarie 1926. Odată cu această mișcare, s'a deschis drum destul de larg misionarismului laic prin chemarea mirenilor să participe la misionarismul ierarhic, recunoscându-se măcar parțial importanța elementului mirean în Biserică și ridicându-l la starea de factor activ și colaborator al ierarhiei bisericești. De remarcă și subliniat este faptul, că papa a găsit chiar și temeiurile dogmatice ale acestei mișcări.¹ Totodată Pius XI a legat — prin „Acțiunea catolică” — misionarismul laic în mod deosebit cu ierarhia și prin aceasta i-a dat un caracter oficial bisericesc.²

b) Pe de altă parte, Protestantismul a căzut tocmai în extrema opusă a unei libertăți fără margini și a unui individualism exagerat, care a dus la o democrație vecină cu anarhia. În concepția protestantă, Biserica, — ca o societate văzută — este o societate ca orice altă societate omenească, pentru a cărei organizare nu sunt dispoziții de ordin divin. Consecvența logică și firească a acestui punct de vedere a dus la negarea originii divine a ierarhiei; de fapt respingând noțiunea de cler ca nebiblică, Protestantismul a redus rolul ierarhiei la acela al unor simple organe omenești, cărora li se oferă puterea de

către societate ca oricărui alt funcționar civil. *Intre membrii Bisericii nu-i nici o deosebire esențială ci numai una omenească*; numai siliți de practică credincioși cedează acest drept anumitor persoane, dar deosebirea de cler și laici n'are loc în Protestantism.⁴ Așa fiind, constatăm că în Protestantism se acordă prea mare importanță elementului laic. În consecință, rolul misionarismului laic este aici exagerat până la negarea existenței unei ierarhii de drept divin și — cu aceasta — a unui misionarism special al clerului. Totuși și în sânul Protestantismului se poate vorbi de un misionarism laic în sensul de participare a mirenilor la propoveduirea Evangheliei. Acesta e cunoscut aici sub numele de „Innere Mission” și datează din jumătatea veacului al XIX-lea.²

Contestarea ostilă, rezerva și resentimentul față de poziția juridică și rolul laicilor în Biserică, precum și desfigurarea gravă a acestora per defectum (cum era acesta cazul în sânul Catolicismului, unde nici astăzi nu-s promovate integral drepturile mirenilor) sau per excessum (în Protestantism), impun cu necesitate fundamentarea teologică a poziției și drepturilor firești ale laicilor în organismul bisericesc și — cu aceasta — întemeierea științifică însăși a misionarismului laic și fixarea cadrului său adecvat de activare. Căci misionarismul laic își poate desfășura funcția sa vitală și de mare importanță pentru Biserică, numai pe făgașul acestui cadru. Întrucât neglijarea acestui fapt primejduiește însuși bunul mers al vieții

¹ Stan Liviu Dr.: O. c. p. 18—20; Oeschey: Klerus und Laien. In „Religion in Geschichte und Gegenwart”. 2. Aufl. Tübingen (Mohr) 1929, III B. col. 1083 sq.; Mihălescu Ion: Compendiu de Teologie simbolică. Buc. 1902, p. 255 sq.; Popovici Nicolae: Manual de Drept bisericesc ortodox oriental. Arad 1926, p. 89 sq.

² Cf. Putul Ioan Dr.: O. c. p. 324.

bisericești și întrucât misionarismul laic e chemat să joace un mare rol mai ales în convertirea sectarilor, e evident că întemeierea lui teologică se impune cu o acută necesitate.

Din cele mai sus subliniate, putem vedea că fundamentarea teologică a misionarismului laic și fixarea cadrului său de activitate, prezintă o necesitate și însemnătate îndoită, și anume: a) dogmatică, întrucât lămurirea și rezolvirea problemei misionarismului laic în spirit autentic ortodox duce eo ipso la întărirea noțiunii corecte de Biserică și de viața bisericească; b) practică, pentru că de rezolvarea acestei probleme depinde consolidarea practică a chipului văzut al Bisericii, dinamizarea viroasă a arterelor ei de viață sau anemiarea până la lăncetare sau sufocare a pulsului ei vital.¹ Participarea activă — în cadrele misionarismului laic — a elementului mirean la exercitarea puterii bisericești și la promovarea desvoltării vieții bisericești vivifică Biserica, după cum excluderea totală sau parțială dela această participare sau participarea neincadrată în făgașul dogmatic și canonic, o anemiază sau stânjenește în lucrarea și desvoltarea ei.

La lumina acestor considerațiuni, se confirmă adevărul deja subliniat că misionarismul laic este un factor fundamental al dinamismului creator al organismului Bisericii, întrucât posedă calitatea unui element de dinamism și fortificare a vieții bisericești adevărat creștine. Ca atare, trebuie activat și fructificat în toată amploarea cerută de împrejurările actuale, după ce mai întâi l-am fundamentat teologic și l-am determinat cadrul ortodox al desfășurării sale.

¹ Stan Liviu Dr.: O. c. p. 63.

(Va urma).

¹ Stan Liviu Dr.: O. c. p. 17 sq.

² Kaller: O. c. Col. 339.

Păstori de suflete

Nemăsurată e dragostea lui Dumnezeu față de făptura Sa!

Când s'a „plinit vremea” așteptării, atunci când toți cel abătuti, potopiți de marea păcatelor, au început să dea crezare puținii de salvare, atunci Dumnezeu n'a pregetat să trimită din măriri și lumină, în smerenie și în întinericul lumii păcătoase, pe unicul Său Fiu, „ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața de veci”.

Nouă, preoților, ni se adresează cuvintele rostite oarecând de Mântuitorul în auzul apostolilor:

„Iată, eu vă trimet ca oile în mijlocul lupilor”.

Călușii de aceste cuvinte, credem cu tărie în misiunea noastră sfântă și mărturisim că suntem: înaintea stătorii poporului și mijlocitorii legăturii de dragoste dintre cer și pământ.

În orânduirea ierarhică de care ne ținem, nu suntem aruncați de vânturi. Chemarea noastră este să slujim, și în măsura vredniciei, să stăpânim, tot cu smerenie, vădindu-ne „sare și lumină în lume” și „bună mireasmă a lui Hristos între cei ce se mântuesc și între cei ce pier”.

Suntem păstori de suflete! Și datorită suntem „să ne punem sufletul pentru oile noastre”. Datoria e pornită ca imperativ din dragostea care ne încălzește ființa. Alergăm cu râvnă să binevestim chemarea spre mântuire și pe celuilui cu fapta împlinirea care ne aruncă hotărâți peste zarea neputinții, în împărăția harului și desăvârșirii.

Priviți secerișul! E întins cât lumea și s'au puțin secerătorii. Nu-l grâu curat, e și neghină. Așa fiind, cu înțelepciune să ne avântăm la lucru! Turma

odată o pedagogie a sufletului, o artă care preface pe oameni. Numai această știință a sufletului va contrabalansa civilizația. Ea e cu mult mai dificilă, de aceea se apucă cu atâta greutate omenirea de ea. Și poate că nu se va mai apuca deloc, căci ori cât ar însemna civilizația un progres, ea este, ca orientare spre exterior, totodată un mare regres, o mare superficializare a ființii umane, precum se poate vedea chiar din cele două deosebiri ale ei de știința adevărată a sufletului. Numai un efort supraomenesc, o adevărată revoluție în duh, o încordare extraordinară de putere, va putea aduce această schimbare de orientare, fără de care omenirea merge spre dezastru.

D. STĂNILOAE

încredințată păstoririi noastre e hărățită de patimi primejdioase.

Peste cei buni, ca și peste cei răi, să întindem mâna purtării de grijă. Cum? Veghind asupra lor „cu silnicie, ci de bună voie, după Dumnezeu; nu pentru câștig urât, ci din dragoste”, fiindu-le, în felul acesta, pildă.

Vom întâmpina adese împotriviți. Vor veni peste noi asprimi neașteptate. Pe toate să le îndurăm, bine știind că Hristos ne fericește, și chiar „necazul aduce răbdare, răbdarea încercare, iar încercarea nădejde” revărsată în inimile noastre.

Nimic nu ne oprește să fim „tuturor toate”, cu cei buni să procedăm așa fel, ca mereu irezindu-le conștiința, să-i ținem încordați în priveghere. Cu cei răi să fim îngăduitori și, fără să renunțăm la Hristos vre-o clipă, să le ispitim întoarcerea prin indicarea păcatului și fuga de el: *pocăința*.

Să nu uităm că suntem, cler și popor, „trupul lui Hristos și mădulare în parte”. Iar „capul trupului e Hristos”. De pătimește un mădular, pătimește toate; de se cinstește unul, se cinstește toate.

Păstorul are să fie alături de turmă în toate împrejurările. În această privință e bine să memorăm pilda dată aievea de sf. Ciprian. Exilat, smuls în toiul persecuției din sânul păstorilor săi, a rămas cu ei sufletește, prin scrisorile înțelepte și înduioșătoare ce le adresează.

Preotul e un ales prin *vocație*. Și nu numai prin atât! Alături de vocație, în propria lui ființă, clocotește belșugul harului care i s'a administrat și roadele vredniciei sale apostolice.

Vocația, oricum ar fi ea, ajută. Darul preoției lucrează pedesupra nevredniciei noastre.

Străduința Fer. Augustin, de a capacita pe eretici cu înțelegerea adevărului că harul, în orice slujbe, e eficient chiar dacă cel ce-l administrează nu-i la înălțimea chemării.

Evident, nu-i tot una că un preot are, sau nu are viață curată, ținută la o tensiune înaltă! Căci dacă harul lucrează cu toată puterea, singur, cu atât mai ferice efecte va avea asupra poporului, când preotul care-l administrează se ține la înălțimea chemării sale.

Preotul, luând aminte la ap. Pavel, trebuie să se silească să-și păstreze cugetul nepătat și fără vină înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Să se ferească de greșala de a propovedui altora *ceea ce el nu face*, făcându-se astfel pricină de sminteală.

Ca preoți, să prilejuim harului roa-

dele care le-a arătat râvnirea sf. ap. Pavel. Poporul credincios este îndemnat să nu caute ale sale, ci ale altuia [I Cor. 10, 24], în parte, fiecare. Cu atât mai mult să se dăruiască preotul. Una cu turma ascultătoare făcându-se, cu ea să-și împartă bucuriile și durerile deopotrivă. Să se roage pentru ea; să îngenunche oridecâte ori vede că se abate asupra ei furtuna; din prăpastia nimicirii s'o scoată, cu lacrimile pocăinții adevărate: „Mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului”.

În vremea de azi, când pe Hristos și-l revendică mai toți ca scut de apărare, nu cu dreaptă cinstire, suntem, noi preoții, „gata să luptăm lupta cea bună?” Sau rămânem pietre de sminteală în fața poporului?

Sus inimile! frați de apostolie, și dacă plângem păcatele noastre și ale poporului, să facem din pocăință puntea cuceritoare a milostiviților dumnezești, pe toți umplându-i de credință, de nădejdea, că:

Dumnezeu mântuiește poporul Său și binecuvintează moștenirea Sa, acum și pururea...

Preot A. Marian

Adunarea eparhială din episcopia Oradiei-Beiuș

Membrii adunării eparhiale din episcopia, care de *trei* ani se află în pribegie, s'au întrunit în număr de 35, la adunarea convocată la *Beiuș* de P. S. Sa episcopul *Nicolae* al Oradiei, pe ziua de 18 Iunie 1944.

După sf. Liturghie și invocarea Duhului sfânt, sesiunea anuală s'a deschis în biserică prin o luminoasă cuvântare a P. S. Sale episcopului *Nicolae*, care a spus următoarele:

„Sesiunea adunării noastre eparhiale din acest an o ținem în zilele desfășurării celei mai mari și mai sângeroase lupte cunoscută de istoria universală. Sunt zilele care pregătesc, cu pași mari și hotărâtori, o nouă și mai mare răscruce în viața omenirii, răscruce care va aduce după sine prefaceri structurale profunde și de lungă durată pentru întreaga viață spirituală, politică, socială și economică a lumii.

Se împlinesc trei ani de când neamul și țara românească se găesc în linia întâi a acestei de proporții planetare. Lupta noastră însă nu este, nici de astădată, o luptă de cucertire, ci una impusă exclusiv de nevoile apărării, așa cum au fost toate luptele din sbuciumata istorie a poporului nostru, așezat aici în calea tuturor răutăților și a tuturor imperialismelor.

Temeiurile morale și de drept internațional al războiului nostru sunt în-

deobște cunoscute: *Eliberarea pământului încălcat al Moldovei lui Ștefan* cu atât de numeroase și neprețuitele lui *comori*; *desrobirea milioanelor de frați de o limbă de un sânge și de o lege cu noi*; *apoi apărarea bisericii și a concepției creștine și ortodoxe despre lume și viață, concepție care ne-a structurat și modelat toată viața noastră spirituală și de stat, și înfășșit asigurarea existenței, independenței și libertății noastre naționale mereu amenințate.*

Biserica străbună a neamului, ocrotitoarea și povăzuitoarea nedesmintită de veacuri caută prin mijloacele spirituale pe cari le are la îndemână, să mobilizeze toate forțele și rezistențele morale ale sufletului românesc, pentru a asigura în momentul de supremă și decisivă încordare pe care l străbatem, liniștea, și munca creatoare pe frontul intern și biruința armelor pe frontul extern.

Când vacea va încheia și acest crâncen război, purtat în atâtea din fazele lui cu călcarea în picioare a celor elementare legi ale onoarei și dreptului, se va încheia, va trebui să se asigure popoarelor lumii, mari și mici, dreptul neturbat la existență și independență, la libertatea națională și de conștiință, căci numai așa pacea va fi durabilă”.

La sfârșit P. S. Sa a stăruit asupra activității din eparhie cu momentele mai însemnate ale anului precedent.

Cu gândul la un mare preot

Când viforitele trecutului izbeau la temelii bisericii și a neamului nostru; când pânzele întunerecului, deslănțuit de tirăniile vremii, amenințau totul, dumnezeasca Providență și-a arătat degetul protegitor în viața națională și religioasă a poporului nostru, și nu l-a lăsat să se prăbușească sub loviturile dușmane, ci a ales de pe marea Tiberiadei a țării noastre pe apostolii neamului, între cari strălucește și figura marelui nostru ierarh *Andrei Șaguna*, ca un sol ce aduce solla unei nașteri în veac.

Cărări noi de progres a deschis în soarta unei țări, frământate în sânge, înălțând, deodată cu proeminenta lui figură, valoarea și cinstea neamului nostru obidit.

Din nesecata lui energie au răsărit atâtea instituții folositoare care păstrează în ele pe Șaguna legendarul, așa cum sânul pământului dă loc de sălășuire aurului.

Ca un părinte veghează la căpătâiul destinului nostru, împletind cununii din raza înțelepciunii sale, pentru iubii săi fi duhovnicești.

Din acest izvor de apă, edificatoare de suflete luptătoare pe toate tărâmurile

Viața mea întru Hristos

(2)

[Urmare]

Când ne rugăm suntem datorii numai decât a pune stăpânire pe inima noastră și a o aduce lui Dumnezeu. De folos ne este nouă ca inima noastră să nu fie rece, viclană, necredincioasă și fățarnică. Altfel care-i folosul rugăciunii noastre și a pregătirii pentru sf. Impărtășire? Bine ar fi oare să auzim și noi de la Dumnezeu prin glas de mâine: „Se apropie de mine poporul acesta, cu gura și cu buzele sale mă cinstește, iar cu inima lui este departe de mine”. (Mat. 15,8). Si așa, să nu mai stăm în biserică slăbănogiți sufletește, ci să ardem cu duhul nostru fiecare lucrând Domnului. Știut este că nici oamenii chiar nu țin la acele servicii, pe cari noi le facem nepăsători sau din obișnuință. Dumnezeu voește, însă, anume inima noastră: „Dă-mi, fiule, inima ta” (Pild. 28, 26). Fiindcă inima este ce-i mai de seamă în ființa omenească — este viața însăși. Mai mult, — inima noastră sântem noi — omul n'întregime. De aceea cine nu se roagă și nu slujește lui Dumnezeu cu inima, acela e ca și când nici nu nu se roagă. De ce? Pentru că în acest caz nu se roagă el ci trupul lui, care în sine fără suflet nu

este altceva decât pământ. Iată de ce să țineți minte că stând la rugăciune, voi ca și când sunteți în fața lui Dumnezeu, care li are în seamă pe toți. De aceea rugăciunea voastră trebuie să fie în întregime — ca să-i zicem așa — numai duh și înțelepciune.

Sfinții lui Dumnezeu trăesc și după moarte. Căci iată eu adese aud în Biserică cântând pe Malca Domnului. Ea își cântă minunata Sa cântare, care i-a trecut prin inimă și pe care Ea, după Bunavestire primită de la Arhanghel, a rostit-o în casa rudei sale Elisabeta. Tot acolo aud și pe Moisi cântând, pe Zaharia, tatăl înainte-mergătorului, pe Ana-mama profetului Samuel, căutarea celor trei coconi, cântarea Marianii și câți mai sunt încă acei sfinți cântăreți din Noul Testament cari și până azi desfătează auzul întregii lui Dumnezeu Biserică!! Tainele? Rânduiele? Al cui este duhul care viază acolo și umilește inimile noastre? — al Domnului Dumnezeu și al Sfinților Săi. Iată deci o dovadă a nemuririi sufletului omenesc! Fiindcă te întrebi: cum aceasta, — oamenii au murit și totuși după moarte conduc viața noastră; au murit și până acum ne vorbesc, ne învață, ne sfătuiesc și ne mișcă pe toți?

După cum respirația este de multă trebuință pentru trup — fără ea omul neputând trăi, — tot așa și Duhul lui Dumnezeu este de trebuință pentru sufletul nostru spre a putea duce o viață adevărată. Ceace este aerul pentru trup același lucru este și Duhul lui Dumnezeu pentru suflet. Odată cu acestea să nu uităm totuși că și aerul este ceva din Duhul lui Dumnezeu, căci „Duhul suflă unde voește” (Ioan 3, 8).

Atunci când vi se întâmplă să vină asupra voastră ispita păcatului, să vă imaginați viu de tot că păcatul mânia mult pe Dumnezeu, care nu suferă fărădelegea. Căci, tu „ești Dumnezeu, care nu vorește fărădelegea” (Ps. 6, 4). Și pentru ca săl înțelegeți mai bine acest lucru, luați drept pildă un tată de familie drept, dar și sever și care ține mult la familia sa. Veți vedea că acesta stăruie prin toate căile ca să-și formeze formeze din copiii săi — oameni buni (moralei) și cinstiți. Apoi caută ca aceeași virtute s'o răspândească prin bogățiile averii sale foarte mari, bogății pe cari el le-a pregătit pentru ei anume printr'o muncă colosală de o viață întreagă. Dar când cunoscă tată vede, spre marea lui mâhnire, cum că acești copii, pentru toată dragostea lui părintească, nici nu-l iubesc cel puțin, La fel

nu țin nicio socoteală de întreaga moștenire, pregătită de el pentru danșii cu râvnă și greutatea și în sfârșit că ei trăesc în desfrânări, urmând în mare grabă drumul peirii. Ori noi știm că, orce orce păcat este moarte pentru suflet, (Iac. 1, 15) fiindcă el ucide sufletul, făcându-ne robi diavolului, care dăte ucigător de oameni. Și așa deci cu cât mai mult lucrăm pentru păcat, cu atât mai grea ne este întoarcerea noastră și mai sigură pieirea noastră.

Temeți-vă deci cu toată grija de orice păcat.

Când inima ta se va abate spre gânduri de vicieșug, iar cel rău va începe, cum se zice, a te corupe, pentru ca inima să alunecă total de pe piatră credinții — atunci să-ți zici singur în lăuntru tău: eu cunosc sărăcia mea duhovnicească și ticăloșia mea cea necredincioasă. Și să mai zici și mai departe: eu sunt atât de neputincios, că numai prin numele lui Hristos trăiesc, mă liniștesc și mă înveselesc, desfătându-mă cu inima. Fără El — sunt mort sufletește, mă neliniștesc și zac cu inima. Fără Crucea Domnului eu de multă vreme aș fi devenit jertfa celei mai necruțătoare scârbe și chiar a desnădejdei. Așa însă iată că Hristos mă ține în viață. Crucea Lui pentru mine este și odihnă, și mântuire.

se alimentează acum neîncetat așezămintele șaguniene.

La poala înțeleptului nostru ierarh au răsărit mugurii primăverii duhovnicești, profesorii Academiei teologice și atâți vlădici vrednici.

Puteri magice au luat acești cralnici făuritori de idealuri nefirecute.

Munca lor se ridică asemenea fumului de tămâie, în rugăciunea de seară, pe drumul apostoliei lor.

Dela vatra acestei bătrâne școli, ce domnește glorioasă peste veac, s'au răspândit păstorii luptători cari neîncetat mărturisesc asemenea lui Șaguna:

— «De m'as naște de o sută de ori, tot preot m'as face!»

Cu nimic nu știrbim granițele modestiei ei fiindcă ea a știut să cultive marele adevăr de care era convins Șaguna.

— «Nu am obiceiul a umbla pe la baluri și teatre, ci stau acasă lângă cărțile mele, pentru că simțesc însemnătatea chemării mele — preoțești».

De aici au învățat iubirea „cheta care deschide inimile oamenilor, care topește patimile și face ca legea lui Hristos Mântuitorul să fie jug lin și sarcină ușoară».

Această școală andreiană, înfîntată prin noi dascăli, conservă în straturile sale cele mai alese răsaduri duhovnicești și românești, care au menirea, mâine, să înoueze cu boabele rubinii de pe petalele udate în sângele suferințelor unui șir de generații, laurii recunoștinții și arvuna de aur a viitorului.

Mlădițele din jurul ierarhului luptător care a croit drum de jertfă și a frământat generații de sacrificiu, nu sunt decât a doua față a întrușipării sale.

La strigătul său răscolitor de suflete: „Ce stați toată ziua fără lucru?” (Matei 20, 6), — via Domnului s'a umplut de înălțimea lucrătorilor neobosiți.

Undă, proaspătă și înviorătoare, este pentru orice tânăr dornic de cultură și de evlavie, verbul său.

Tinere, oprește-te din calea ispitelor; și dacă vrei să fi util fie precum și aproapele tău, alargă la școala andreiană, care este prăvălie plină de lumină, cuget și simțire, evlavie și toate virtuțile creștine.

Prin pasul ce-l vei încerca, nu faci decât să intri în fagurile de miere, pe care albinele duhovnicești ale acestei școli l-au strâns din nectarul florilor de pe toate lăvelele cuprinsului spiritual al ortodoxismului creștin și românesc.

Preot Teodor M. Gane—Mada

Nu repeta minciunile dușmane. Cu un cuvânt poți să-ți distrugi avutul și familia!

Tăceți! Un cuvânt poate distruge mil de vieți.

Noi putem raționa numai atât că există un Cuget nemărginit. Putem respira numai de-ată că există un spațiu nelimitat aerian. Iată pentru ce cugetările pline de lumină asupra unui oarecare lucru se numesc — inspirație. Cugetarea noastră e ceva ce curge fără de sfârșit. Aceasta fiindcă ea este condiționată de o existență a unui Duh cugetător și nemărginit. Iată de ce apostolii zic: nu că suntem vrednici să cugetăm în noi înșine ceva dela noi, ci vrednicia noastră este dela Dumnezeu (2 Cor. 3, 5). Iată de ce și Mântuitorul zice: „nu vă grijiți cum și ce veți grăi, că vi se va da vouă în acel ceas ce veți avea a grăi”. (Mat. 10, 19). Deci vezi, că și cugetarea și chiar însuși cuvântul (inspirația) ne vin din afară. Aceasta se petrece cu noi cu atât mai lesne, când suntem sub ploaia harului Divin sau în cazuri de nevoi mari. Dar și în starea noastră obișnuită toate cugetele luminoase ne vin dela însuși Dumnezeu și dela Ingerul nostru păzitor, și din potrivă, cele necurate și întunecate — dela firea noastră cea stricată și dela diavol, care nu vrea să se desfacă de noi. Și atunci, oare cum trebuie să se poarte creștinul? „Dumnezeu însuși este lucrând întru noi (Fie. 2, 13)

În genere pretutindeni în lume vedem, simțim domnia Cugetului — Rațiunii. Și aceasta atât în constituția întregii lumi văzute, cât și în cea a pământului nostru —

Un ziar cehesc despre România

Ziarul din Praga, *Poledni List*, scrie, între altele despre România următoarele:

În aprecierea meritelor națiunilor europene în lupta contra bolșevismului trebuie relevat în primul rând eroismul *României*, care alături de Germania aduce cea mai mare jertfă pentru restul Europei. În anul 1941 am fost cu primul grup de jurnaliști în Transnistria. Dela Odesa și până la Chișinău am trecut printr'un teritoriu care aparținea bolșevicilor și a fost recucerit de România. Această călătorie nu poate uitată, și în deosebi impresiile din Basarabia. O provincie care a trăit ca în iad în cele câteva luni de administrație bolșevică. După fuga bolșevicilor aproape întreg Chișinăul a fost ars, centrul orașului transformat în ruine și tot astfel arăta peste tot până la fostele frontiere ale sovietelor la Tiraspol. Acolo m'am întâlnit cu Guvernatorul Transnistriei, d-l prof. *Alexianu*. Am putut să-mi fac o idee de marile planuri ale României, în ce privește bogata țară insuficient exploatată mai ales din punct de vedere agricol. Populațiunea dădea ascultarea administrației românești și era antibolșevică din convingere. De ce soartă a fost lovită populația basarabeană din Transnistria, ne putem ușor închipui. Prin ce groază va trece populația din Bucovina și restul Basarabiei, știm. Și totuși România suportă toate răile cu bravură și cu încrederea firmă într'o victorie finală în lupta contra sălbătăciei răsăritene. România a fost doar Intodeauna bastion de care s'a sfârșat presiunea rusească spre Europa de sud-est.

(40) 1—1

Publicațiune

Se publică concurs pentru executarea de lucrări de reparațiuni la edificiul din Sibiu, strada Dealului Nr. 9, și anume:

1. Lucrări de zidărie.
2. „ „ tâmplărie.
3. „ „ vopsitorie.
4. „ „ zugrăveală.
5. „ „ înfîchierie.
6. „ „ acoperitor la copertis.
7. „ „ reclinarea sob. teracotă.
8. „ „ instalație gaz metan.

Ofertele se vor face separat pentru fiecare categorie de lucrări, și se vor înainta până **Luni 17 Iulie 1944** la Consiliul Arhiepiscopesc ort. rom. în Sibiu, unde se pot lua imprimările necesare pentru oferte și se dau convenitele informațiuni.

Sibiu, 8 Iulie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

În rotațiunea și viața globului nostru. Priviți numai la distribuirea stihilor — luminii, aerului, apei, pământului, focului etc. (chiar și acolo unde noi nici nu putem pătrunde). În același timp alte stihii sunt sădite în lumea animalică — în pasări, pești, șerpi, fiare și om chiar. — aici vom vedea organizațiunea lor chibzuită și adânc înțeleaptă, care se manifestă prin toate aptitudinile, apucăturile și obișnuințele lor. În sfârșit vom putea vedea stihii și în lumea vegetală: în constituția, rândulala, hrana lor etc., într'un cuvânt peste tot vedem împărăția Rațiunii, până și în orice piatră și în nisipul neînsuflețit.

Preoți ai lui Dumnezeu, învredniciți-vă prin frumusețea credinții a preface paturile de ohnuri ale creștinilor suferinzi în patul de mângâierie... În vrednicii vă a face pe om din unul dintre cei mai nenorociți — după părerea lui, în unul din cei mai fericiți oameni de pe lume. Încredințați-l pe om, că *întru puține fiind pedepsit*, el, de aceea va și fi *prin daruri mari la vreme răsplătit* (Înțelep. 3, 5). Și să știți, că reușind aceasta, veți deveni prieteni a-i omenirii întregi, niște ingeri mângâietori. — organele Duhului omniprezent.

(Traducere din limba rusească din lucrarea prototereului Ioan Serghiev de Cronstadt)

(Va urma).

de Prof. Pavel Grosu

INFORMAȚIUNI

Serviciul religios gratuit. Consiliul Eparhiei Aradului a hotărât: Pentru cazul când ar fi bombardat de dușmani teritoriul Eparhiei și bombardării ar cădea victime credincioși de ai noștri, se dispune tuturor preoților parohiali că sânt îndatorați a înmormânta în mod *gratuit* pe cei ce au căzut jertfă bombardamentului.

Sărbătoarea Eroilor la Mag. Sâmbătă, 24 Iunie 1944, la Nașterea sf. Ioan Botezătorul s'a prăznuit la Mag. „Ziua Eroismului românesc”, în cadrele cercului cultural al „Astrei”, Slujba religioasă a fost oficiată de C. C. Preoți: Alexandru Vlad, Virgil Dancu și Ioan Repta, refugiat din Bucovina. La sfârșitul slujbei parasutului, preotul Virgil Dancu, în cuvinte alese, preamărește jertfa eroilor, pomenind în mod special, pe eroii comunei Mag. căzuți la datorie. A urmat apoi un bogat program cultural, executat de elevele și elevii dela școlile secundare din localitate, sub conducerea dlui inv. dir. D. Conțiu, Prof. G. Tarcia, refugiat din București, vorbește cu înfîșire despre războiul sfânt, demonstrând, cu dovezi istorice, lupta noastră dreaptă. Serbarea a luat sfârșit la 2 ore p. m. după cuvântul de mulțumire al preotului Virgil Dancu adresat numeroasei asistențe.

O danie însemnată. Dl. *Jullu Giurgea*, membru al Societății scriitorilor români din București, fiu al parohiei noastre împreună cu soția sa Elena, a donat toate icoanele dela iconostasul sfintei noastre biserici din Brad îmbrăcate în argint cizelat. Valoarea donației se urcă la suma de Lei 1.239.400. — (un milion două sute treizeci și nouă mil patru sute). Consiliul nostru parohial, luând act de această jertfă, a hotărât ca generoșii dăruitori să fie pomeniți la toate sfintele Liturghii între marii binefăcători ai bisericii. — Aducem binefăcătorilor noștri, și pe această cale, în numele credincioșilor, adânc simțite mulțumiri. — Preot *Virgil Pertan*, paroh în Brad.

Catedrala ortodoxă din Timșoara, aproape gata, se ridică falnic în centrul metropolei bănățene. Acum se continuă cu zor lucrările de pictură și împodobire ale interiorului catedralei, la a cărei înălțare a contribuit, cu mână largă, obștea credincioșilor din eparhie.

Biblioteca Academiei Române a fost frecventată în timpul dela 1 până la 31 Mai 1944, de 416 cetitori, cari au consultat 1060 volume.

ȘTIRI LOCALE

În biserica catedrală din Sibiu:

Duminecă în 9 Iulie 1944, servesc: Prot. Mihail Neagu, cons. Dr. Spiridon Căndea și prof. Dr. Teodor Bodegă; diaconii: Anatolie Scurtu și prof. Dr. Grigorie T. Marcu. *Predică: prot. Mih. Neagu.* — La Oastea Domnului predică, după masă la ora 4: *preotul Ioan Albu* dela parohia Sibiu-Iosefin.

Nr. 5832/1944 Școl.

Concurs

pentru ocuparea și suplinirea catedrelor și orelor vacante de Religie ortodoxă dela școlile secundare ale Statului din Arhiepiscopia ort. rom. de Alba-Iulia și Sibiu, în anul școlar 1944/1945.

A. Sunt vacante următoarele catedre de:

- a) *Religie ortodoxă:*
 1. Școala normală de băieți din Deva.
 2. Liceul de fete din Făgăraș.
 3. Liceul de băieți din Petroșani.
 4. Liceul de fete din Sighișoara.

- b) *Religie ortodoxă cu muzică:*
 1. Gimnaziul de fete din Orăștie.
 2. Gimnaziul mixt din Săliște.
 3. Gimnaziul mixt din Sebeș.
 4. Gimnaziul mixt din Târnăveni.

B. Sunt libere pentru suplinire ur-

mătoarele ore de Religie ortodoxă:

1. Școala profesională de fete gr. I din Brad 6 ore.
2. Liceul comercial de băieți din Brașov 6 ore.
3. Liceul comercial de fete din Brașov 6 ore.
4. Liceul industrial de fete din Brașov 6 ore.
5. Școala tehnică industrială gr. I din Brașov 6 ore.
6. Școala de gospodărie gr. I din Brașov 6 ore.
7. Liceul industrial textil din Cisnădie 1 oră.
8. Școala tehnică industrială gr. I de băieți din Deva 6 ore.
9. Școala de meserii de băieți din Dobra 4 ore.
10. Școala profesională de fete din Dumbrăveni 6 ore.
11. Școala de gospodărie rurală din Folt 3 ore.
12. Liceul comercial de băieți din Hațeg 6 ore.
13. Școala profesională de fete din Hunedoara 6 ore.
14. Școala de meserii din Mercurea 4 ore.
15. Școala profesională de fete din Petroșani 5 ore.
16. Școala de meserii din Rupea 4 ore.
17. Școala profesională de fete din Satulung 4 ore.
18. Gimnaziul comercial mixt din Săliște 4 ore.
19. Școala de gospodărie urbană din Săliște 4 ore.
20. Liceul industrial de fete din Sibiu 5 ore.
21. Școala tehnică industrială gr. I de băieți din Sibiu 6 ore.
22. Școala de gospodărie gr. I din Sibiu 6 ore.
23. Școala normală de gospodărie „C. Sylva” din Sibiu 6 ore.
24. Școala de meserii din Viștea-de-jos 4 ore.

Doritorii de a ocupa una din catedrele vacante sau a suplini ore libere de Religie ortodoxă, vor înainta cerere însoțită de actele ce posedă, Consiliului arhiepiscopesc ortodox român de Alba-Iulia și Sibiu, până la 15 Iulie a. c.

Sibiu, din ședința secției școlare din 7 Iunie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 5193/1944

(35) 3—3

Concurs

Pentru întregirea postului vacant de diacon la biserica catedrală din Sibiu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare.

Diaconul va beneficia de salariul dela Stat conform pregătirii teologice și de chirie conform situației familiare.

Diaconul numit va lucra în zilele de peste săptămână la Arhiva Consiliului arhiepiscopesc.

Cererile de concurs vor fi înaintate la Consiliul Arhiepiscopesc din Sibiu.

Sibiu, din ședința secției bisericești, a Consiliului Arhiepiscopesc, ținută la 30 Mai 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

(39) 1—1

Publicațiune de licitație

Consiliul parohial ortodox român, di Ungra, jud. Târnava Mare, dă în întreprindere, prin licitație publică, continuarea lucrărilor, de acoperirea turlelor și cupolei, la biserica în construcție, în ziua de 23 Iulie 1944, ora 14.

Condițiunile se pot vedea la Oficiul parohial Ungra.

Ungra, la 2 Iulie 1944.

Preot Gh. Cristea.

Citiți, și sprijiniți răspândiți ziarul

Telegraful Român